

Já, níže podepsaný, bych se tím listem chtěl doznat ke spáchání dvojnásobné vraždy z pátku 15.12. v Klánovickém lese. Činu jsem se dopustil při plném vědomí a svědomí, žádná další osoba mi při plánování či přímo provedení činu nikterak nenapomáhala.

V následujících řádcích bych rád popsal časovou osu svých aktivit před, během a po samotném činu, abych své tvrzení podpořil reálnými důkazy.

Do Klánovic jsem dorazil po druhé hodině odpoledne vlakem linky S1 z Masarykova nádraží a po Slavětínské ulici pokračoval dále do obce. Před samotným příjezdem jsem učinil některá opatření sloužící ke ztížení mého ztotožnění s osobou vraha, nicméně nejsem si jiný jaký, pakliže vůbec nějaký efekt měla.

V první řadě jsem si ještě během cesty Prahou k Masarykově nádraží vyňal z telefonu svoji SIM kartu, s tím, že při následné orientaci na místě si vypomohu offline aplikací MAPS.ME, kterou jsem k tomuto účelu shledal dostačující, a pořídil si co nejtuctovější a nejméně vyčnívající ošacení bez výraznějších specifických rysů s cílem znesnadnit identifikaci ze strany případných svědků. Největší obavy ve mně osobně vzbuzoval z mojí strany zcela nevhodně zvolený hnědo-béžový batoh, jenž v kontrastu se zbytkem mého zevnějšku působil jako pěst na oko a na kamerách byl vcelku snadno identifikovatelný, tuto chybu ve svém úsudku jsem si ovšem uvědomil až na místě, takže již nebyl prostor ji řešit. Jako další problém vnímám fakt, že vinou své osobní neschopnosti se mi nepodařilo osvojit si nošení čoček, tudíž jsem chtěl nechtě vyrazit s brýlemi, což mě zase potenciálně odlišovalo od ostatních kolemjdoucích. Tento hendikep jsem se pokusil alespoň částečně vykompenzovat sčesáním vlasů hluboko do čela a brýlemi s tenkými obroučkami, které standardně nenosím a nejsem s nimi vyobrazen na žádné oficiální fotografii.

Po příjezdu do vlakové stanice jsem pokračoval pěšky Slavětínskou ulicí, na křižovatce s Lochenickou zabočil doprava a pokračoval k lesu, u služebny Městské policie pak doleva a na křižovatce v ulici V Soudní opět doprava. Do lesa jsem vstoupil jedné z lesních stezek poblíž křižovatky v ulici Plačická, přesnou lokaci si bohužel nevybavuji.

Po nějaké době bloudění lesem se mi podařilo dorazit k hlavní cestě poblíž dětského hřiště Na vojenské. Na hřišti se v danou chvíli nacházela žena se dvěma dětmi. Jelikož jsem byl v danou chvíli již notně rozmrzelý z trmácení se po lese a nemožnosti v něm navzdory přívětivému počasí narazit na živou duši, rozhodl jsem se zariskovat a za cíl si zvolit právě zmíněnou trojici. Takto vysoký počet osob mě ovšem značně znejistil, neboť za pasem jsem měl ke střelbě připravenou pouze tlumičem opatřenou malorážovou Berettu 71. Nebyl jsem si jist, jestli osm ran, k tomu z dvaadvacítky, bude, i vzhledem k mým nevalným střeleckým dovednostem, dostačujících k usmrcení všech zúčastněných, a proto jsem se rozhodl sáhnout po těžším kalibru, konkrétně po tlumeném Glocku 45, připraveném pro všechny případy v záloze v batohu. Postavil jsem se stranou hřiště u okraje lesní stezky a ve skrytu jsem se snažil co nejrychleji zbraň nabít a osadit tlumičem. Nutno dodat, že mi to moc nešlo.

Když jsem byl konečně hotov, povšiml jsem si, že po hlavní cestě k hřišti směřuje muž táhnoucí kočárek následovaný navolno puštěným psem. Dotyčný následně před hřištěm

zabočil doleva, opustil hlavní cestu a po stezce zamířil dále do lesa. Dotyčného jsem vyhodnotil jako daleko snazší cíl než ženu s dětmi a vybaven tlumenou zbraní zabalenou do igelitky jsem ho následoval. Nejprve pouze po vedlejší stezce, poté jsem přeběhl na stejnou cestu, po níž šel muž. V těsné blízkosti (ne více než pět metrů) jsem ho pak nějakou dobu následoval, dokud jsme nedorazili na křižovatku lesních cest a dotyčný se chystal zabočit doleva. V tu chvíli jsem pozvedl zbraň a v rychlém sledu ze vzdálenosti ne více než jeden či dva metry několikrát vypálil.

Musím říct, že v ten moment jsem lehce zpanikařil. Má očekávání byla, že vypálím dvě rány, muž padne jak podřatý, a bude hotovo. Namísto toho se muž zastavil namísto, pomalu se ke mně otočil, podíval se mi zmateně do obličeje, jako by nemohl uvěřit situaci, v níž se nachází, v jakémisi imaginárním pokusu o obranu se pokusil zakrýt si tvář pomocí rukou a jako ve zpomaleném záběru se sesunul k zemi. Po celou tuto dobu jsem pokračoval v palbě, primárně mířené na hlavu. Kolikrát jsem se mohl trefit upřímně nevím, nicméně soudě z následné kontroly zásobníku po činu mohu říct, že po samotném muži jsem vypálil osm ran. Dítě jsem po celou dobu incidentu nespatriil, koš s dítětem byl totiž zakryt ochrannou vložkou, patrně proti mrazu. Do kočárku jsem vpálil dvě rány a dále situaci s dítětem neřešil. Mužova psa jsem nechal být.

Poté jsem se dal na útěk hlouběji do lesního porostu. Ve chvíli, kdy jsem se domníval, že jsem dostatečně daleko, jsem se zastavil, zbraň schoval do batohu a následně pokračoval směrem, o němž jsem se domníval, že je jih. Bizarní shodou náhod jsem se dostal na to samé místo u dětského hřiště, z něhož jsem se za mužem vydal, tentokrát se tu ovšem již nacházela jiná žena s jiným dítětem a po hlavní cestě procházel dospělý muž. Hlavní cestu jsem překročil a pokračoval po lesní stezce směrem k jihu, po nějaké době jsem ale raději zabočil do lesního porostu a pokračoval tímto způsobem až dokud jsem nenasrazil na další hlavní cestu, jež mě dovedla ke Štamberku. Zde jsem narazil na pár s kočárkem, který jsem minul, a pokračoval jsem po železničním náspu směrem k Úvalům ve snaze najít vhodný podchod. Všiml jsem si, že zmíněný pár s kočárkem prochází po cestě paralelní s náspem, a tak mě napadlo, že bych se mohl pokusit zlikvidovat i je, nicméně zvuk sirén v dáli mě nakonec přesvědčil, abych zbytečně nepokoušel štěstí a nechal je být. Po dosažení podchodu jsem pokračoval po lesní cestě pro změnu zpět směrem ke Klánovicím, na úrovni Štamberka jsem zabočil doleva a pokračoval rovně dokud jsem nedorazil na křižovatku Hodkovské a Velimské ulice. Velimskou jsem dále pokračoval až na hlavní silnici k autobusové zastávce Sídliště Rohožník, odkud jsem se dopravil autobusem na vlakové nádraží v Klánovicích a místo opustil opět vlakem linky S1, který dorazil někdy mezi čtvrtou a čtvrt na pět odpoledne, přesný čas si nevybavuji.

Vražednou zbraň, společně s batohem použitým při činu, a dalšími zbraněmi v mém osobním vlastnictví jsem uložil do zaplombované plastové krabice v zadní části pozemku na adrese mého pobytu: Jenečská 361, Hostouň.

Všechny své zbraně, včetně vražedné, jsem držel v legálním vlastnictví, zbrojní průkaz jsem si pořídil přímo za účelem vražedné činnosti. Upřímně, navzdory svému technickému neumu jsem shledal zkoušky za účelem pořízení zbrojního průkazu podstatně jednodušší než ty řidičské.

Svoji oběť jsem neznal, nikdy jsme nepřišli do styku. Do lesa jsem již vstupoval s úmyslem vraždit, upřímně řečeno bych rozstřílel kohokoliv, kdo by se mi v záhodnou chvíli připletl do cesty.

Ke konci bych měl drobnou osobní prosbu. Nepřeji si z osobních důvodů být pohřben do rodinné hrobky. Rád bych, aby mé ostatky byly po zpopelnění anonymně rozneseny na neznámém místě, tudíž bych mohl v klidu zmizet z povrchu zemského a nenechat po sobě vůbec nic. Náklady na proces kremace přikládám v další obálce. V případě, že je částka nedostačující, tak se hluboce omlouvám.

Příslušníkům Policie ČR s úctou

Podepsán Kozák